

Вільям Шекспір

ГАМЛЕТ, ПРИНЦ ДАНСЬКИЙ

Переклад Леоніда Гребінки

ДІЙОВІ ОСОБИ

Клавдій, король Данії.

Гамлет, син покійного й племінник
нинішнього короля.

Полоній, головний королівський радник.

Гораціо, друг Гамлета.

Лаерт, син Полонія.

Вольтіманд, *Корнелій*, *Розенкранц*,

Гільденстерн, *Озрік*, *Дворянин* — придворні.

Священик.

Марцелл, *Бернардо* — офіцери.

Франціско, солдат.

Рейнальдо, слуга Полонія.

Актори.

Два гробокоти.

Фортінбрас, принц норвезький.

Норвезький капітан.

Англійські послы.

Гертруда, королева Данії, мати Гамлета.

*Офелія, донька Полонія.
Привид Гамлетового батька.
Вельможі, дами, офіцери, солдати, матроси,
гінці, почет.*

Місце дії — Ельсінор¹.

ДІЯ ПЕРША

СЦЕНА 1

*Ельсінор. Майданчик перед замком.
Франціско на варті. Входить
Бернардо.*

Бернардо

Стій! Хто там?

Франціско

¹ Ельсінор (точніше Хельсінгер) — місто в Данії, на березі протоки між о. Зеландією і Скандінавським півостровом; біля нього в 70–80 рр. XVI ст. був побудований замок Кронберг.

Ні, перше ти назватися повинен.

Бернардо

Нехай живе король!

Франціско

Бернардо?

Бернардо

Він.

Франціско

Прийшли ви без запізнення
сьогодні.

Бернардо

Дванадцять б'є. Іди, Франціско,
спати.

Франціско

За зміну щира дяка; холод лютий,
Та й моторошно якось.

Бернардо

Спокійне все?

Франціско

І миша не пробігла.

Бернардо

Ну що ж, добраніч.
Спіткаєш там Гораціо й
Марцелла,
Скажи їм, хай не баряться на
варту.

Франціско

Здається, чути їх. Гей, стій! Хто
там?

Входять Гораціо й Марцелл.

Гораціо

Держави друзі.

Марцелл

И слуги короля.

Франціско

Добраніч вам.

Марцелл

Бувай, солдате чесний.

А хто вартує?

Франціско

На посту Бернардо.

Добраніч вам.

(Виходить)

Марцелл

Бернардо, гов!

Бернардо

Скажи,
Гораціо з тобою?

Гораціо

Наче так.

Бернардо

Вітаю вас, Гораціо й Марцелле.

Марцелл

Ну що, була поява й цеї ночі?

Бернардо

Я ще не бачив.

Марцелл

Гораціо вважає — то химера,
І він, мовляв, нізащо не повірить
У те страшне, що бачили ми
двічі.

Я тим-то й ублагав його прийти
Вночі повартувати разом з нами,
Щоб, як привиддя з'явиться, він

навіч

Переконавсь і мовив би до нього.

Гораціо

Пусте, пусте, не вийде.

Бернардо

Сядь, і ми

Знов штурмувати будемо твій
слух,

Стійкий, як мур, до оповідей
наших

Про диво, нами бачене.

Гораціо

Що ж, сядьмо.

Послухаймо, що розповість
Бернардо.

Бернардо

Минулу ніч, коли ген та,
На захід від Полярної, зоря,
Дозором обійшовши небосхил,
Дійшла туди, де сяє, я й Марцелл.

Годину щойно вдарило...

Входить Привид.

Марцелл

Тихіше! Бачите, явився знову.

Бернардо

Поставою — мов наш
король-небіжчик.

Марцелл

Гораціо, ти книжник²: мов до
нього.

Бернардо

Хіба не схожий він на короля?

² Гораціо, ти книжник: мов до нього. — Тут «книжник» — знавець латині; привидів заклинали на латині, мові богослужіння.

Гораціо

Авжеж; аж моторошно з дива й
ляку.

Бернардо

Чекає слів³.

Марцелл

Гораціо, питай.

Гораціо

Хто ти, що опівнічної доби
Прибрав собі цей войовничий
образ,
Яким покійний Данії король
Вражав колись? В ім'я небес,
кажи!

Марцелл

³ Чекає слів. — За повір'ям, привиди не говорили першими, лише давали відповіді.

Образився.

Бернардо

Відходить пріч.

Гораціо

Стій, стій!

Стій і кажи! В ім'я небес, кажи!

Привид виходить.

Марцелл

Пішов; не відповість.

Бернардо

Ну що, Гораціо, ти зблід,
дрижиш?

І це лише, по-твоєму, химера?

Як мислиш ти?

Гораціо

Як перед богом, я не йняв би